

Tal dia com avui fa...

1 any

Resposta de país
El govern esquivarà el TC amb una nova llei expressa contra la pobresa energètica i els desnonaments. Les entitats impulsaran el text.

10 anys

Caiguda de vendes
L'alça de tipus fa caure del 14% les vendes de cotxes. L'euríbor afecta negativament el poder adquisitiu i encareix el preu final del vehicle.

20 anys

Viuran a Barcelona
La infanta Cristina i Iñaki Urdangarin anuncien que un cop casats habitaran a Barcelona mentre ell continuï jugant a handbol.

Full de ruta

Ferran Espada

Oportunitat garantida

En la negociació per a l'establiment a Catalunya d'una renda garantida de ciutadania, pendent de la discussió de serrells, cal ser molt conscient que aquesta és una oportunitat que no es pot desapropiar. Les entitats promotores de la ILP que impulsen el projecte tenen el mèrit d'haver tirat endavant la proposta parlamentària, però també la responsabilitat que aquesta eina per millorar la vida de molta gent no s'aturi o s'ajorni. La renda garantida de ciutadania no és una prestació social ni una renda bàsica universal. Suposa un canvi de paradigma. És un element compensatori a la falta d'ocupació i alhora incentivador en el marc laboral i del treball. Donarà dret a les famílies a uns ingressos imprescindibles en cas de no tenir opcions d'ocupació però també deures en la tasca per a la reinserció laboral, sota supervisió de personal de les institucions i entitats. Una aportació de 664 euros per a una primera persona de la unitat familiar, a la qual

La renda garantida de ciutadania pal·lia els greus efectes de la falta d'ocupació i incentiva la inserció laboral. És millorable, però és una oportunitat que cal aprofitar

cal sumar 332 per un segon membre de la família i 100 euros per cap per altres possibles membres fins a un total de quatre persones. Segur que hi ha coses millorables, però analitzant la proposta del Departament de Treball, Afers Socials i Famílies de la consellera Dolors Bassa –és clau que convisquin en un mateix departament polítiques d'ocupació, afers socials i famílies i és una altra conjuntura que cal aprofitar– no crec que el més òptim a hores d'ara sigui encallar la negociació. Les compatibilitats que demanen des de la ILP poden ser justificades però ara mateix resulten inassumibles per posar en marxa una renda garantida amb un model eficient i sostenible. La renda plantejada per Bassa, fruit de la negociació amb els promotors de la ILP, és un punt de partida i no poc important. L'ampliació i millora sempre es podrà plantejar quan els recursos de la Generalitat siguin més òptims, però ara toca no malbaratar l'oportunitat de posar uns fonaments sòlids a la reconstrucció de l'estat del benestar.

Tribuna

Edgar Illas. Professor de literatura i cultura catalanes a la Universitat d'Indiana

Poesia i praxi

Al meu article del 6 d'abril, vaig dir que en la literatura catalana actual només tenen força i rellevància les obres que acompanyen d'alguna manera la pulsio de l'independentisme. A Twitter, Enric Gomà va dir que la meua afirmació era mentida; Joan Todó, que confonia lucidesa política amb talent literari, i Adrià Pujol, que l'afirmació multiplicaria per tres el nombre de novel·listes. A veure: m'intentaré explicar més bé i vejam si en la pròxima em dediqueu un emoji d'amor en lloc de tirar-me pedres, colla de sàtrapes.

EVIDENTMENT QUE LA POLÍTICA i la literatura són registres radicalment distints. Per dir-ho ràpidament, la política tracta de la vida i la literatura tracta de la mort. La política és acció, intervenció, projecció de mons nous. La literatura, en canvi, és creació que recupera mons vells irrecuperables. No és que sigui història en el sentit que permet conèixer el passat. La literatura mostra les traces de la destrucció de les coses a través de la reflexivitat del llenguatge –un llenguatge que fa present la mateixa absència o, per dir-ho en heideggerià, un llenguatge que porta el llenguatge cap a si mateix.

ARA BÉ, TOT I HAVER-HI UNA FISSURA abismal entre política i literatura, totes dues comparteixen un desig de l'altra, una voluntat de ser l'altra. La construcció política de nous mons sempre implica molta literaturització, molta retòrica, fantasia fins i tot, i una repetició performativa que ajudi a naturalitzar l'estat de coses que es vol construir. Aquesta literatura és vàcua si no va acompanyada d'acció. I això ho veiem amb

“Que la literatura catalana acompanyi la pulsio independentista, doncs, no vol dir que els autors hagin de ser independentistes

el sobiranisme: hem de repetir com lloros que volem ser sobirans perquè la idea vagi fent forat, i alhora hem de fer passos endavant, salts al buit, trencar els ous, perquè les paraules esdevinguin una realitat i no mera retòrica. Per la seva banda, la literatura no és mai només llenguatge, perquè inevitablement fa referència a un món extern, sempre explica una història, sempre aspira a representar alguna realitat en si.

QUE LA LITERATURA CATALANA acompanyi la pulsio independentista, doncs, no vol dir que els autors hagin de ser independentistes. Si fos així, Xavier Bosch o Pilar Rahola, que no fan literatura sinó comunicació, és a dir, que presenten paraules, temes, tòpics que ja eren presents, serien figures rellevants. El que vull dir és que les formes literàries més interessants són les que, dins de la seva incommensurabilitat, es poden interpretar com a correlacions, al·legories o símptomes de l'única acció transformadora de la realitat avui dia a Catalunya. Aquesta tasca d'interpretació ja no depèn dels autors sinó dels crítics que sàpiguen articular la relació impossible i alhora necessària entre poesia i praxi.

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

'Desevolucionats' en valors ètics

■ En poc temps he llegit diverses notícies d'establiments que amaguen i rebutgen persones amb diversitat funcional. Sembla que la societat no hagi evolucionat, molta tecnologia i molt consumisme però encara anem molt *desevolucionats* en valors ètics. Cal amagar les persones amb diversitat funcional per dir que som una empresa o un establiment perfecte? Si les imperfeccions és el que dona la nostra identitat, és el que ens fa únics i especials, especials o espacials? S'estudia molt i es gasten molts diners per anar a Mart. Potser que primer invertim en el que més a prop tenim, pels drets d'aquestes persones a ser tractades com a persones i invertir en l'àmbit social. Després ja anirem tots plegats a explorar mons espacials.

MARTA LINDE
Barcelona

Sí, vull, però Espanya no em deixa

■ Em dic Judit, tinc 40 anys i m'agradaria denunciar el tracte que estic rebent des que el gener del 2016 em vaig casar amb en Melvin, un noi *pobre* d'un país *pobre*: la República Dominicana. Sé que tot el que ens està passant no ens passaria si ell fos un noi *ric* o d'un país considerat *ric*. Ens vam conèixer l'agost del 2014 a la República Dominicana. Un any més tard estàvem tots dos enamorats i vam decidir estar junts. Tinc dues feines, visc en una casa a Sant Cugat i la meua família em dona suport. En Melvin és molt humil, treballa en un hotel, no es pot permetre una casa i a la seva família els ingressos que treuen del camp no els arriben ni per al menjar de cada dia. Amb aquesta perspectiva vam decidir que el millor lloc per viure i

formar una família seria Sant Cugat, a casa meua. Però li van denegar el visat, perquè no tenia prou diners per viure a Espanya, a Espanya no volen pobres. L'única manera d'estar junts a casa meua era casar-nos, i així ho vam fer: ens vam casar a la República Dominicana enamoradíssims, amb molta il·lusió i ganes d'estar junts. Però no, encara no ho hem aconseguit: cal inscriure el matrimoni, i per això cal demostrar que és "autèntic", o sigui, "amb amor". Un any i quatre mesos després de casar-nos n'hem passat de tots colors: he fet entrevistes i encara en queda una, hores d'esperar, tractes amb advocats, una altra demanda de visat denegada, humiliacions a l'ambaixada espanyola i a tots els organismes oficials. Estic molt cansada, i farta de tant plorar, però no pararem, perquè ens estimem i volem estar junts. És indignant que obliguin les persones a passar per tot això. Ah, hi

ha una manera perquè pugui venir ràpid: pagar molts diners per aconseguir un visat. No m'ho havia plantejat perquè no vull alimentar cap màfia, però potser no hi ha cap més opció.

JUDIT FELIU GIMÉNEZ
Sant Cugat del Vallès

Una tanca per poder jugar

■ Ja fa uns mesos que als jardins de Massana, al barri del Congrés, han renovat la meitat dels jocs infantils (que són més aviat escassos). Ara bé, els nous tampoc tenen cap tanca. Així, res impedeix que el sorral on juguen els nens es converteixi en el vèter dels gossos que els seus amos deixen solts. Tot i que és lamentable que calgui una tanca per poder jugar amb tranquil·litat, seria convenient que se n'instal·lés una mentre no millori el civisme d'alguns conciutadans.

MAURICI CAPDET MATEU
Barcelona